

for det Første et Andragende fra Byraadet, om at der skal vælges et senere Tidsrum, og dernæst af Indenrigsministerens Bestemmelse af, hvorvidt der er Anledning til at give dette Andragende Medhold. Men efter den nu bestaaende Valglov for Valget til Byraadet, ere Grundeierne der heldigvis fuldstændig repræsenterede. Naar man gennemgaar Listen over Sammensætning af Byraadene i samtlige Kjøbstæder, vil man se, at Grundeierne i de allerfleste Kjøbstæder udgjøre over Halvdelen af Byraadet, og der er da ingen Fare for, at der fra nogen Kjøbstad vilde indkomme en Begjæring, hvori et retfærdigt Hensyn til Grundeierne ikke var iagttaget. Jeg tror altsaa, at et retfærdigt Hensyn vel ikke direkte kunde iagttages ved Loven, men ganske vist vil blive iagttaget, før noget Byraad bestemmer sig til at indgive Andragende om at maatte benytte Loven. — Naar det dernæst er sagt, at Kjøbere af Kjøbstadeiendomme have maattet kunne gjøre Regning paa, at Eiendomsfakterne vilde blive formindskede, er det ganske rigtigt, at, naar man kjøber en Eiendom i en Kjøbstad, veed man, naar man har Loven af 11te Februar 1863 for sig, at det er sandsynligt, at det samlede Beløb af Eiendomsfakterne vil blive mindre end det samlede Beløb i det Dieblis, Kjøbet finder Sted; men dette er meget forskjelligt fra, hvad der skal udgjøre den enkelte Eiendomsfakt; thi dette beror paa mange Forhold, som Kjøberen af den enkelte Eiendom umuligt kan vide Besked med, og det er saare langt fra, at den enkelte Eiendom vinder, selv ved at det samlede Beløb af Skattebyrden paa de faste Eiendomme nedbringes betydelig. Nei, tværtimod; det kan meget vel indtræde, og jeg kan anføre en stor Del Exempler derpaa, at samtidig med at det samlede Skattebeløb, der lægges paa de faste Eiendomme, er blevet meget mindre, har Skattebyrden paa en enkelt fast Eiendom maattet stige meget betydelig; thi det vil erindres, at den Skat, der paalægges de faste Eiendomme, afhænger af meget forskellige Omstændigheder. Dels maa det erindres, at, forinden Gjennemsnitsbeløbet af de faste Eiendomsfakter fastnes i Skattevedtægten, skal der først ske en Deling af dette Gjennemsnitsbeløb, saaledes at en Del af det lægges paa Bygrundene og en Del paa Kjøbstadsjorden. Hvor Meget der af Byraadet findes Anledning til at lægge paa den ene eller anden af disse Hovedklasser, kan ikke vides af den, der kjøber en Eiendom. Dernæst er det tilladt at klassificere Eiendommene i 10 Klasser efter Hartkornet, og denne Klassifikation skal ske strøgvis. Naar altsaa en Eiendom, som hidtil efter de tidligere Normer har svaret en ringe Skat, ligger paa et Strøg, som kommer op i øverste Klasse, og ved ny Matrifulering paa Grund af sit Omfang, paa Grund af Pladsen, den indtager, faar et meget stort Hartkorn, kan det meget let ske, at den nye Skat

med det dobbelte eller endog det tredobbelte Beløb vil overstige den Skat, som efter de tidligere Normer svarede af denne Eiendom. Jeg kunde f. E. nævne, at i en By, som jeg kjender meget nøie, vil det ved den nye Matrifulering og ved Klassifikationen af Hartkornet, ikke kunne undgaas, at en meget værdifuld og stor Eiendom kommer til at svare kun $\frac{1}{3}$ af den Skat, som den tidligere har svaret, hvorimod en anden Eiendom, der ligger paa et andet Strøg, uagtet den ved Klassifikationen sættes ned i den aller nederste Klasse, vil komme til at svare det Sædvanlige af, hvad der hidtil er svaret i Skat af den, fordi denne sidstnævnte Eiendom har et betydeligt Jordtilliggende, som nu Altsammen beregnes og matrifuleres som egentlig Kjøbstads- og Byhartkorn. Det er derfor ikke rigtigt, naar man siger, at Kjøberen af en af disse Eiendomme, som jeg sidst nævnte, vil kunne gjøre Regning paa at kunne bedømme i det Dieblis, han kjøber den enkelte Eiendom, om den nye Skat vil blive større eller mindre end den, der tidligere var svaret af den samme Eiendom.

Naar det dernæst er sagt, at de Kjøbstæder, hvis Beskatningsvedtægter ere forfattede strax efter Loven, ikke ville faae Nytte af den Lov, her er Tale om, er det ganske rigtigt, og Grunden dertil er den, at der ikke er den mindste Trang for de Kjøbstæder til at benytte Loven. Lovforslaget er fremkommet netop for at give de Kjøbstæder, som efter 10—12 Mars Forløb efter Lovens Udgiveise faae deres Vedtægter, Leilighed til at sikke sig mod den Forstyrrelse af Beskatningsforholdene, som vilde indtræde, dersom et Tidsrum for Skatten, der ligger 20 Aar tilbage, skulde vælges som Grundlag for Skattevedtægtern. Altsaa faae de Kjøbstæder, hvis Skattevedtægter affattes nu, netop den samme Ret og den samme Udgang, som de andre have havt til at benytte netop det Skattebeløb, som har været gjældende i det til Skattevedtægternes Affattelse grændsende Tidsrum. Naar det endelig er sagt, at det maatter være en Betingelse for, at man kunde tiltræde en saadan Lov, at Forandringen i lige Grad kan finde Anvendelse paa alle Byer, vil jeg tillade mig dertil at svare, at det er netop Grunden til Lovforslaget, at alle Kjøbstæder skulle lige overfor Forfættelsen af deres Skattevedtægter komme til at staa paa lige Fod, idet de alle, dersom dette Lovforslag vedtages, ville faae Leilighed til ved Skattevedtægternes Affattelse netop at benytte det Aar, som ligger nærmest ved Skattevedtægternes Affattelse, til at danne Grundlaget for denne. Det er altsaa en Uligbed, som vil være til Stede, dersom Lovforslaget ikke vedtages, og det er netop en Uligbed, som vil blive tilveiebragt for alle Kjøbstæder, naar man for dem alle giver den fælles Regel, at de sidste 10 Aar, før Vedtægten forfattes, ere det Tidsrum, til hvilket der skal tages Hensyn